

POSTANOWIENIE

Dnia 15 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar

w sprawie z wniosku M.J.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P.
o wysokość świadczenia,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 15 listopada 2017 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawczynie od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...].
z dnia 16 marca 2016 r., sygn. akt III AUa [...],

- 1. odrzuca skargę kasacyjną;**
- 2. oddala wniosek pełnomocnika o przyznanie kosztów pomocy prawnej udzielonej wnioskodawczynie z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 marca 2016 r., III AUa [...], Sąd Apelacyjny w [...]. - w sprawie z wniosku M.J. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P. o wysokość świadczenia, oddalił apelację wnioskodawczynie od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w P. z dnia 30 marca 2015 r., którym oddalono jej odwołanie od decyzji organu rentowego z dnia 20 marca 2014 r. - sprostowanej postanowieniem z dnia 28 kwietnia 2014 r. (co do daty złożenia wniosku), odmawiającej ponownego wyliczenia wysokości emerytury na podstawie art. 53 ust. 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2017 r., poz. 1383 ze

zm. dalej „ustawa emerytalna”). Wnioskodawczyni pobierała od dnia 7 listopada 2001 r. wcześniejszą emeryturę na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 1 ustawy emerytalnej, po uzyskaniu tego świadczenia nie pozostawała w zatrudnieniu zaś z dniem 7 listopada 2006 r. nabyła prawo do emerytury po ukończeniu 60 lat. Świadczenie to zostało przyznane na jej wniosek z 2009 r. Sąd drugiej instancji podzielił ustalenia Sądu Okręgowego, uznając że nie jest możliwe ponownie przeliczenie emerytury wnioskodawczyni na podstawie art. 53 ust. 4 ustawy emerytalnej, w sytuacji gdy podjęła ona zatrudnienie już po nabyciu prawa do emerytury w powszechnym wieku emerytalnym.

Powyższy wyrok zaskarżyła w całości skargą kasacyjną pełnomocnik wnioskodawczyni, zarzucając naruszenie przepisów postępowania - art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic sędziowskiej swobody oceny dowodów, oraz art. 224 k.p.c. poprzez zamknięcie rozprawy mimo niewyjaśnienia istotnych okoliczności sprawy. Wniosła o uchylenie, na podstawie art. 393¹³ k.p.c., wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu, ewentualnie zmianę wyroku i ustalenie, że prawo do emerytury wnioskodawczyni powinno ulec ponownemu ustaleniu w oparciu o wyższą kwotę bazową obowiązującą w 2014 r. Ponadto wniosła o przyznanie kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu, nie opłaconych ani w całości ani w części.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne - „czy w postępowaniu z zakresu ubezpieczeń społecznych Sąd ma obowiązek przeprowadzać postępowanie w takim zakresie, aby wyjaśnić okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, w szczególności jeżeli strona skarżąca podnosiła okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, które nie zostały wyjaśnione w wyniku przeprowadzonych dowodów”. Ponadto w uzupełnieniu braków formalnych skargi z dnia 7 października 2016 r., oprócz określenia wartości przedmiotu zaskarżenia, wskazano także na istotne zagadnienie prawne - „czy w świetle obowiązujących zasad i przepisów prawa błędnie sformułowane pouczenie, mogące wpłynąć na nieprawidłową interpretację przepisów prawa przez przeciętnego zainteresowanego, stanowiące załącznik do decyzji organu rentowego powinno być traktowane na równi z błędem organu rentowego, a ponadto czy w takiej sytuacji zainteresowany powinien

ponosić negatywne skutki nieprawidłowo sformułowanego pouczenia”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga kasacyjna podlega odrzuceniu.

Zgodnie z art. 398³ § 1 k.p.c. strona może oprzeć skargę kasacyjną na następujących podstawach: 1) naruszeniu prawa materialnego przez jego błędną wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie; 2) naruszeniu przepisów postępowania, jeżeli to uchybienie mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Z kolei stosownie do treści art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów.

W judykaturze przyjmuje się, że w obowiązującym stanie prawnym sąd kasacyjny nie jest uprawniony do badania prawidłowości ustaleń faktycznych i oceny dowodów dokonywanych przez sąd drugiej instancji, albowiem sąd odwoławczy jest „sądem faktu”, zaś sąd kasacyjny „sądem prawa”. W konsekwencji Sąd Najwyższy przy rozpoznawaniu skargi kasacyjnej pozostaje związany ustaleniami faktycznymi sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). To związanie wyklucza możliwość badania w postępowaniu kasacyjnym, czy sąd drugiej instancji przekroczył granice swobodnej oceny dowodów, jak również uniemożliwia sądowi kasacyjnemu ponowną ocenę dokonanych ustaleń faktycznych (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2005 r., III CSK 13/05, OSNC 2006 nr 4, poz. 76 i z dnia 9 stycznia 2008 r., III UK 88/07, LEX nr 448837).

Skarga kasacyjna wniesiona w przedmiotowej sprawie opiera się wyłącznie na zarzucie dotyczącym naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., a więc przepisu, który wprost odnosi się do oceny wiarygodności i mocy dowodów oraz poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych. Wskazana przez skarżącego jedyna podstawa kasacyjna w sposób oczywisty koliduje z kategorycznym zakazem wynikającym z art. 398³ § 3 k.p.c. Ta okoliczność oznacza, że skarga w istocie nie opiera się na żadnej podstawie ustawowej, a więc jest niedopuszczalna *a limine*.

Mając to na uwadze Sąd Najwyższy odrzucił skargę kasacyjną na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c.

Wniosek ustanowionego dla ubezpieczonego pełnomocnika z urzędu

adwokata K.D. o zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, Sąd Najwyższy oddalił, jako nieuzasadniony, biorąc pod uwagę że skarga kasacyjna w niniejszej sprawie nie została sporządzona zgodnie z zasadą profesjonalizmu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 sierpnia 1997 r., II CZ 88/97, OSNC 1998 nr 3, poz. 40).